

KERSTAVOND IN HET HOUTHAKKERSKAMP

Naverteld uit het Amerikaansch door Nannie van Wehl

Het verhaal speelt in Canada, in de wouden en bergen ten Noorden van Toronto. De houthakkers hebben zich daar allen uit vrije wil aangemeld en verdienen er behoorlijk. Doch het leven en de taak is er wel zoo zwaar, dat het houthakkerskamp voor de meesten toch een laatste poging is om zich staande te houden.

Een jonge reiziger vertelt:

Leslie heeft het, geholpen door een gelukkig toeval, zóó beschikt, dat ik het afgelopen jaar de Kerstavond gevierd heb midden in het Selkirkgebergte. Mijn eigen plannen waren geweest om die avond in Toronto door te brengen, met oude kameraden, die, evenals ik, van heinde en verre naar onze geliefde stad waren gekomen. Maar Leslie Graeme haalde een streep door mijn heele rekening. Hij liep me tegen het lijf in het dorp Black Rock, toen ik met mijn koffers op de autobus stond te wachten, die me naar het station zou brengen – naar de trein voor Toronto. Het was drie weken voor Kerstmis. Mijn Kerstverlof zou duren tot vlak na de feestdagen.

Leslie noodigde me uit, op slag met hem mee te gaan en mijn Kerstvacantie door te brengen in het houthakkerskamp, waarvan hij de leiding had. Hij kon me dadelijk, met koffers en al, meenemen op de afgeladen houtslee. Het was maar zes mijlen, omhoog, door het bosch.

Ik zat al goed en wel op de sleet en de paarden draafden lustig, bestuurd door Leslie's vaardige handen, toen het tot me doordrong, wat er eigenlijk aan de hand was en hoezeer Leslie me overrompeld had. Maar ik had groote pret in 't geval en ging dolgraag met Leslie mee. In mezelf moest ik lachen, dat Leslie dus nog hetzelfde overwicht over me had als in onze schoone, dartele studentenjaren.

Wat was hij een schitterende figuur tusschen ons, studenten geweest! Begaafd, energiek, een knappe, beminnelijke kerel. Onze beste rugbyspeler en zoo innemend, dat hij „het hart van een stoomwals kon winnen” – zooals Barney het eens uitgedrukt had.

Ik had gemeend slechts twee of drie dagen in Graeme's kamp te blijven. Ik was er in de namiddag van de 24e December nog. En ik verwonderde me over mezelf, dat ik zóó al mijn plannen in de war had laten sturen. Maar spijt had ik niet. Ik had genoten van de prachtige wouden, ik had het grootwild van nabij bespied. Ik had een bruinen beer gezien in zijn winterlaap op zijn bed van bruine blaren in zijn bijna ontoegankelijk hol. Maar toen ik eens aldus bij een grizzly-beer terechtkwam, den gevreesden grijzen beer van deze streken, werd hij wakker en ontkwam ik ternauwernood.

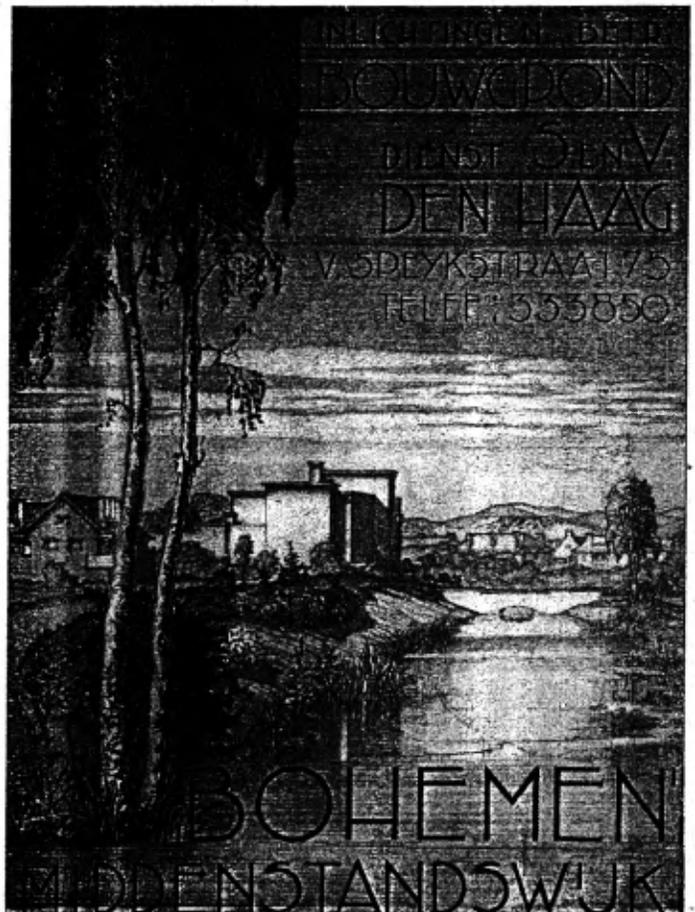
Het kamp lag op een open plek temidden van het woud. Het bestond uit drie lange, smalle, lage loodsens, waar wat kleine gebouwtjes tegenaan waren gezet. De middelste van die loodsens was onze huiskamer en eetzaal. De kampkeuken stond er tegenaan. De loodsens waren opgetrokken van zware houten blokken en balken, met schors en al op elkaar gelegd. Ze hadden elk een deur

en eenige lage ramen. De tweede loods was de slaapzaal, er tegenaan het administratiekantoor, de derde was stal en smederij.

Stagig rezen de bergen rondom het kamp omhoog. Hun machtige toppen teekenden zich af tegen de hemel. Het woud sloot om het kamp, liet ternauwernood een smalle weg vrij naar Black Rock en klom omhoog tegen de bergen op.

De 24ste December was een wonderschoone winterdag, zooals Canada ze kan schenken. Stralend, maar koud. Doch een koude, die het bloed heerlijk prikkelt en je opgewekt en blij maakt. De mannen waren nog aan het werk in het bosch. In het kamp was het stil en verlaten. Een meerkol vloog dwars over de open plek, een brutale roode eekhoorn zat op het keukendak. Ver in het dal huilde een wolf met lange, lange kreten. De stilte kwam nog meer uit door dat weemoedige, verre geluid.

Terwijl ik daar zoo stond, en mijn ziel de stralende schoonheid van bergen en woud indronk, voelde ik de echte Kerststemming van mijn hart bezit nemen. Daar kwam Graeme uit zijn kantoor. Toen hij me zag, riep hij me toe: „Wat een heerlijk Kerstwee, ouwe jongen!” Naderbij komend, vroeg hij: „En ga je nu heusch vanavond weg – naar Toronto?”

„Ik moet wel!” antwoordde ik.

In zijn oogen was de Kerststemming. Hij zei rustig: „Ik wou, dat ik met je mee kon.”

Ik wou heftig bij hem gaan aandringen, dat te doen. Maar de woorden bestieven me op de lippen, toen ik zag, hoe zijn gelaat een trek van bitter lijden kreeg. Nu dacht hij aan die vreeselijke nacht, waarin zijn jong leven gestrand was en hij zich uit ongeluk en schande had kunnen redden door dit leven te aanvaarden. Ik sloeg mijn arm om hem heen en we stonden een poos stil, in warme kameraadschap. Luid belgerinkel deed hem ontwaken uit zijn somber gepeinzen. Hij vermande zich, maakte zich van me los en riep: „Daar komen de jongens thuis! Nu gaan we Kerstavond vieren!”

Spoedig was het kamp vol pratende en lachende mannen, die uitbundig waren als schooljongens met vacantie.

„Ze zijn opgewonden omdat ze feest gaan vieren!” zei Graeme. „En morgen gaan ze de peentjes opscheppen in Black Rock, daar kun je van op aan!”

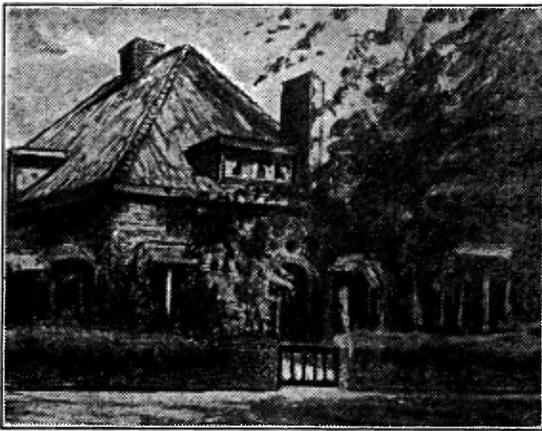
Het duurde nog een goed poosje, eer het laatste span binnengekomen was, de sleden op een rij gezet, de paarden verzorgd. Toen stonden ze ongeduldig te wachten op het signaal van den kok. Want ze wisten dat hij een Kerstmaal voor hen had bereid.

Daar werd ons aller aandacht getrokken door fijn belgetinkel. Een kleine slee kwam omhoog; zonder moeite trok een pony de slee en den berijder.

„De dominee!” joelden de jongens. „De dominee uit Black Rock!”

„Heeft die eventjes een fijne neus? In Black Rock heeft hij onze Kerstkalkoen geroken!” lachte Blaney, een vriendelijke, altijd opgeruimde Ier.

„Daar hebben we anders geen dominee bij nodig”,

Wanneer U een **LANDHUIS** of **VILLA** gaat betrekken, zullen wij U gaarne van **ADVIES** dienen voor de **Stoffeering** en **Meubileering** etc.

Onze **ATELIERS** zijn speciaal ingericht zoowel voor het veranderen van bestaande **GORDIJNEN** en **VLOERBEDEKKINGEN** als voor **NIEUW WERK**.

Mogen wij U eens **PRIJSOPGAAF** verstrekken zonder verplichting Uwerzijds? 1378

**N.V. Meubileer-Inrichting v/h
F. VAN DER HEIDE - HILVERSUM**
's Gravelandsche weg, hoek Ministerlaan - Telef. No. 6150
FRANCO LEVERING IN GEHEEL NEDERLAND

SEINPOST

Directeur: G. M. TH. GIELISSE

SCHEVENINGEN

TELEFOON 553718 — 553719

GRAND PAVILLON, CAFÉ-RESTAURANT ET TERRASSE

Dagelijks Middag- en Avondconcert

EIGEN VRIJ AUTOPARK Oprit bij het Savoy-Hotel en Gevers Deynootweg

Koffietafel f 1.- Lunch f 1.50 Diner f 2.-

**HET RESTAURANT IS HET
GEHEELE JAAR GEOPEND**

In ons Theater dagelijks Bioscoop-Voorstelling
Uitsluitend prima Schlagers!

bromde Keefe, ook een Ier, maar lang niet zoo beminnelijk als Blaney.

Dikke Sandy, een geweldige Schot, riep toornig: „Durf eens één woord tegen den dominee in te brengen! Dan krijg je een pak slaag van me, dat je lang zal heugen!” Ieder was verbaasd over de plotselinge woede van Sandy en zijn „lange toespraak”, want als er een man van weinig woorden genoemd kon worden, was 't Sandy. „Goed zoo!” prees Baptiste, de kleine Fransche Canadees, Sandy's gezworen kameraad.

Keefe was zoozeer uit zijn humeur geraakt, dat het scheen, of hij wou gaan vechten. Doch daar kwam de oude Nelson tusschenbeide en zei langzaam, maar zeer nadrukkelijk, tot de twee opgewonden kerels: „Wees vanavond kalm, denk er om. Het is Kerstavond. Als jullie samen wat uit te maken hebt, doe het dan morgen, en ergens anders —”

Nu was ik verbaasd. In de drie heerlijke weken hier had ik Nelson nog niet één enkel woord hooren spreken. Ik draaide me naar hem om. Toen schrok ik van de ijzeren hardheid van dat oude gelaat, maar ook van de bittere smart in de oude oogen.

Inmiddels was de dominee het kamp binnengereeden en zijn vroolijke stem riep ons allen toe: „Gezegend Kerstfeest, jongens! Hallo, Sandy! Hoe gaat het jou, Baptiste! En hoe maakt Mister Graeme het?”

Zooals Sandy zijn genegenheid voor den dominee had laten blijken, zoo blonk nu uit dominee's heldere oogen de vriendschap voor Sandy. Sandy keek dominee aan met de aandoenlijke blijdschap van een trouwe hond, die na lang wachten zijn meester terugziet.

TURKENBURG'S

Gratis en franco verkrijgbaar onze

Ik wist, wat deze twee aan elkaar verbond. Zonder den jongen dominee was Sandy ten onder gegaan in de kleine smerige kroegen van Black Rock.

Leslie Graeme schudde de hand van den dominee en sprak: „Mag ik u mijn ouden vriend, Mr Connor, voorstellen, dominee Craig?”

„Een vriend van Mr Graeme is de mijne!” sprak de dominee hoffelijk en stak me de hand toe.

Ik mocht dominee Craig al dadelijk graag lijden. Hij had aardige oogen, die je open en doordringend aanken. Hij had een forsche en toch slanke gestalte, een innemend gelaat en was in alle opzichten een flinke kerel. Hij drong er op aan, om nog voor tafel met Sandy naar de stal te gaan en zijn pony te verzorgen.

„Dat is meer om Sandy dan om Dandy!” glimlachte Graeme.

„Komt hij hier vaak?” vroeg ik. „Behoort het kamp tot zijn gemeente?”

„Hij komt hier vrij geregeld en er is hier altijd meer dan genoeg voor hem te doen. We vormen het moeilijkste deel van de gemeente Black Rock, daar kun je van op aan.”

Net kwam de met ongeduld verbeide kok naar buiten. Hij sloeg een roffel op de bodem van een braadpan. Baptiste antwoordde met een Indianengehuil van blijdschap. Maar het was de gewoonte in het kamp om na het sein van den kok langzaam en waardig naar de etenstent te gaan en heel rustig je plaats op te zoeken, hoe hongerig je ook was. Deze keer zal het den mannen wel heel veel moeite hebben gekost, hun waardige en gemaakt onverschillige houding te bewaren. Aan het eind van de eetzaal brandde een ontzaglijk vuur onder een zeer groote schoorsteenkap. De lange smalle tafels waren dicht bezet met groote schalen, ieder met een geweldige kalkoen erop. Open schalen met aardappelen, kommen vol appelmoes, sauskommen vol heerlijke bruine jus, kleinere schotels met stukken boter, stapels boterhammen, het leverde alles bijeen een aanblik op om van te watertanden. Het feestelijke van die aanblik werd verhoogd door het tooverachtige licht van heele rijen kaarsen, tusschen de houtblokken en balken van de wanden gestoken. Twee groote lantaarns hingen van de nok van het dak af en zorgden, dat we genoeg konden zien om ons niet in een kalkoenbeentje te verlikken.

Er was een oogenblik stilte – zoo waren de mannen getroffen door wat er voor hen bereid was. Mr Craig stond op en zei: „Mannen – ik weet niet, wat jullie hiervan denken. Maar ik vind, dat het er goed genoeg uitziet om er dankbaar voor te zijn.”

„Gaat uw gang, dominee!” klonk een opgewekte stem. Dominee Craig boog het hoofd en sprak:

„Onze Vader, die in de Hemelen zijt, geef ons een dankbaar hart, omdat we van U ontvangen hebben Uw Zoon, die kwam om ons te redden, Uw Liefde en Goedheid, die we zoo vaak ondervonden hebben en al deze weldaden op onze Kerstavond. Amen.”

„Dat was een goed woord!” prees Baptiste. „Ik weet zeker, dat het eten me nu beter zal smaken.”

Toen werd er een kwartier lang geen woord gezegd. Maar toen de schotels kalkoen voor de tweede maal alle ledig waren, toen alle appelmoes op was en er geen aardappel meer viel te bekennen, trad er een pauze in. En daar kwamen de kok en de koksmaat en droegen ieder een reusachtig groote plumpudding, die oprees uit een kring van flakkerende vlammen, de brandende rum rondom de pudding.

„Hoera!” gierde Blaney en greep den kok van achter bij de schouders. „Daar de tafel mee rond!”

Mr Craig sprong op en pakte op dezelfde wijze den koksmaat beet. De mannen snelden toe, schaalden zich achter Mr Craig of achter Blaney, en daar trokken twee optochten rond de tafel, achter twee vlammende puddingen aan, tot de vlammen doofden; de rum was opgebrand.

BLOEMENTENTON
CONSAV.
SELLING

LENTE IN JANUARI

AALSMEER 6-11 JAN '37

ZADEN BODEGRAVEN

rijk geïllustreerde Prijscourant van

GROENTEZADEN
BLOEMZADEN
LANDBOUWZADEN
BLOEMBOLLEN
TUINBOUWARTIKELEN
SPROEIMIDDELEN
STUIFMIDDELEN
KUNSTMESTSTOFFEN

„En nu drie hoera's voor Billy den kok," riep Mr Craig.
„En drie voor den koksmat!" voegde Graeme hieraan toe.

Het dak trilde van het geluid, dat omhoog steeg; de vloer dreunde van het stampen der zware laarzen. Bij elk hoera een stamp.

Weer was het Baptiste, die het eerst sprak:

„Mooi zoo! Nu voel ik me, of ik heel alleen die twee puddingen op kan eten —"

„Jou gulzigaard!" schold Blaney verontwaardigd.

„Zeg eens, Baptiste", merkte Sandy ernstig op, „Al mag je maag dan goed zijn, je manieren deugen niet!"

Na de pudding werd de tafel afgenomen en tegen de wand geschoven. De mannen verzamelden zich rond het vuur, de pijpen werden gestopt en aangestoken. Dit was voor de houthakkers het rustpunt van de dag. Het heerlijke uur. Ook op de gewone werkdagen. Ik keek naar Nelson. Hij was minder weemoedig dan gewoonlijk, vond ik. Ook hij kon dus van dit uur genieten. Toen de tweede pijp aangestoken was, stond een van de mannen op, haalde een viool van de wand en reikte die toe aan Lachlan Campbell, een Hooglander. Hij nam de viool en speelde er een vroolijke Schotsche dans op. In een oogenblik waren de mannen overeind, dansten de Schotsche dans en klaptten erbij met de vingers, zoo hard ze konden.

Toen de dans uit was, vroeg Sandy aan den violist: „Speel nu eens: „Nooit, nooit meer terug naar Lochaber".

Ik zag Lachlan's gezicht verduisteren. „Nee, nee", zei hij. „Dat kan ik vanavond niet spelen. Hier, Mr Craig, speel u alstublieft!"

Hij gaf de viool aan Mr Craig. Mr Craig begon te spelen. We kenden de melodieën niet, maar ze waren liefelijk en net geschikt om er bij te denken — om er je teederste en innigste gedachten bij te denken.

Daarna gaf Mr Craig de viool terug aan Lachlan. „Nu Lochaber spelen, Lachlan —"

Zwijgend nam Lachlan de viool terug. En hij begon te spelen. Toch niet Lochaber. Eerst: „De bloemen van het Woud". Toen: „Robin Gray", En daarna die zielsdroeve Schotsche klacht: „Nooit meer terug naar Lochaber —" Sandy nam zijn pijp uit zijn mond en ging rechtop zitten — zijn oogen staarden.

Graeme, achter het vuur, slaakte een korte zucht, als een doffe snik. Hoe vaak hadden Graeme en ik, in zijn vaders studeerkamer gezeten, terwijl zijn vader op de doedelzak, een familiestuk, vol weemoed het Lochaberlied speelde. „Nooit, nooit meer terug naar Lochaber —" Ik wist, dat deze klanken nu Graeme tot diep in de ziel moesten treffen.

De Hooglander speelde telkens opnieuw en telkens opnieuw het Schotsche klaaglied. Hij had ons al lang vergeten. Hij zag de bergen terug, en de eindeloze Schotsche heidevelden, de meren en moerassen, de wouden van zijn geboorteland.

(Slot volgt)

HET LAND VAN COCKANJE

(IN DE OUDE PINAKOTHEEK TE MÜNCHEN)

„Luy, en lekker, en veel te meughen

Dat zijn drie dinghen die niet en deughen".

„Het land van Cockanje", dat de groote meester van het Vlaamsche leven schilderde, houdt men voor een satire tegen de gulzigaards, maar waarom? Wel speurt men in zijn werken na zijn

Pieter Breughel de oude (1520-1569)

„Het land van Cockanje", in de oude Pinakothek te München

vestiging te Brussel een pessimistische ondergrond, een zin naar het melancholische en visionnaire, doch overigens triomfeerde bij hem een goedmoedige spot, een verknouken in de menselijke comedie. Het is dan ook waarschijnlijker dat Breughel het genoeglijke tafereeltje van het „'t Luy-lecker-lant" schilderde zonder te denken aan de middeleeuwse moraliserende gedichten, zooals: „... Die luy en lekker leven gewent zijn, ongheschied ende onachtsaem tot allen sijn, die behoort men int Luy-lecker-lant te wijsen."

Hij zag het meer als een appetijtelijk geval, en schilderde met een genoegelijke zorg die drie dikbuikige gulzigaards, het gebraden speenvarkentje met zijn eetgarnituur op zijn rug, de welvoorziene disch met al de heerlijkheden, de berg van rijst en brei, met een levendigheid en een vuur uit de macht van het vreemde mengsel van realisme en begeestering.

Stapelmuur en Rotssteenen

in gele en licht-bruingele kleur, onze soort Z. 30.

NATUURSTEENHANDEL
VAN STOKKUM

OPSLAGPLAATSEN
ROTTERDAM, GROESBEEK
Telefoon: Rotterdam 54500
's avonds bij geen gehoor 42261

KERSTAVOND IN HET HOUTHAKKERSKAMP

Naverteld uit het Amerikaansch door Nannie van Wehl

(SLOT)

Ik keek naar Nelson. De uitdrukking op diens gezicht deed me verlangen, dat Lachlan op zou houden.

Mr Craig zag mijn blik naar Nelson. Hij strekte de hand naar Lachlan's viool uit. Deze eindigde met een paar smachtende streken en gaf den dominee het instrument.

Zonder een oogenblik pauze, terwijl we nog onder de betoovering van het Lochaberlied waren, begon dominee Craig een troostend Kerstlied te spelen. Het was van de Engelen en de herders en van het Kindje dat de Vrede bracht voor allen en ons allen naar het Vaderhuis wou voeren. Zachtjes zong de dominee de woorden, die de meesten van ons kenden. Na het eerste vers begonnen de mannen het refrein mee te neuriën. Eerst zachtjes, toen uit volle borst. Ik keek weer naar Nelson. De droeve en verlangende blik was uit zijn oogen verdwenen. Hij zat er bij, alsof deze muziek hem niets aanging.

Toen legde dominee Craig de viool op Lachlan's knieën, nam een bijbeltje uit zijn zak en zei:

„Mannen, als Mr Graeme het goed vindt, zal ik u nu wat voorlezen. Je zult het allen al eerder en vaker gehoord hebben, maar ik geloof, dat allen het graag opnieuw zullen hooren.” Zijn stem was zacht, maar helder en doordringend, toen hij de onvergankelijke geschiedenis voorlas van de engelen, de schaapherders en het Kind. Machtig wist hij over ons te brengen de teedere vreugde, om dit alles. Hij sloot het boek. Met dezelfde zachte, heldere stem vertelde hij ons, hoe hij als kind in bevende verrukking op elke Kerstavond het dierbare verhaal van zijn moeders lippen had gehoord. Het was hem, of hij door haar woorden de Engelen had gezien in hun stralend wit kleed, de schaapherders had zien knielen rond het kribje. Nog voelde hij zijn hart bonzen, als hij aan die overschoone uren terugdacht.

„Toen ik nog heel klein was”, zei hij, „was ik wat bang; voor de Engelen het meest. Het was alles zoo wonderlijk. Maar mijn moeder vertelde door over de Engelen en ik leerde mijn vrees af. Het Kindje in de kribbe heb ik altijd liefgehad – wie zou niet van een heel klein kindje houden?”

Een korte, heftige snik ontroerde ons. Nelson had het gelaat in de handen verborgen.

De dominee ging nog zachter en inniger voort: „Maar toen kwam er een Kerstavond – en toen was zij, die me het Kerstverhaal altijd weer opnieuw had verteld, heengegaan. Er was niemand anders, die 't me voortaan kon vertellen. Ik ging naar kostschool, ik werd ouder, ik werd student. En ik leerde gelooven, dat het alles maar een vertelsel voor kinderen was geweest. Toen kwamen er donkere dagen voor me. Ik verloor mijn verlangen om goed te zijn, moeders flinke jongen. Ik verloor mijn vertrouwen in het Geloof, in de Hoop, in de Liefde. Het was al heel ver met me gekomen, toen ik eens een bittere Kerstavond doormaakte in de hollen en sloppen van een groote stad. En daar was weer

iemand, die het Kerstverhaal vertelde. Ik luisterde met een scherpe pijn in mijn hart. Ik wou het eigenlijk niet hooren, de onvergankelijke woorden, het verhaal van eeuwen. Maar ondanks mezelf moest ik luisteren. En plotseling werd ik er me van bewust, dat ik weer zag, wat moeder me met haar levendig verhaal altijd had voorgetooverd: de kribbe, het Kindje erin, in wat doeken gewikkeld liggende op het stroo. En als een stortvloed kwam het over me, dat dat Kindje was: Jezus, Jezus, die gekomen was om ons zondaren te redden – Redding? Was er dan redding voor mij? Vóór ik wist, wat er met me gebeurde, had ik uitgeroepen: „O! zou Hij dan *mij* kunnen redden?” Het gebeurde op een kleine samenkomst, in een stille zijstraat. De menschen om me heen schenen gewend aan zulke uitroepen. Niemand was verrast of verschrikt. Er stond een jonge man naast me, en hij zei tegen me: „Je weet zelf het beste, dat Hij dat kan!” Het gezicht van dien man straalde – zijn woorden klonken zoo innig verzekerd. En van dat oogenblik begon ik te gelooven, dat Hij, Jezus, het kon. Ik voelde de hoop in mijn ziel groeien, sterker worden.”

Dominee Craig rees op, strekte de arm uit en zei luid

Wanneer U een LANDHUIS of VILLA gaat betrekken, zullen wij U gaarne van ADVIES dienen voor de Stoffeering en Meubileering etc.

Onze ATELIERS zijn speciaal ingericht zoowel voor het veranderen van bestaande GORDIJNEN en VLOERBEDEKKINGEN als voor NIEUW WERK.

Mogen wij U eens PRIJSOPGAAF verstrekken zonder verplichting Uwerzijds? 1378

**N.V. Meubileer-Inrichting v/h
F. VAN DER HEIDE - HILVERSUM**

's Gravelandsche weg, hoek Ministerlaan - Telef. No. 6150
FRANCO LEVERING IN GEHEEL NEDERLAND

en geestdriftig: „Sinds dat oogenblik in die stille straat heeft Hij me nooit meer verlaten – nooit – nooit!”

Hij zweeg. Graeme, de arme kerel, keek naar hem met een droevig verlangen in zijn trouwhartige oogen. Sandy zat nog rechter en staarde nog strakker in het vuur. Baptiste beefde van opwinding, Blaney wischte zonder terughouding zijn tranen telkens opnieuw af. Het gezicht, dat me het meest boeide, was dat van Nelson. Het was doodsbleek. De ingezonken oogen brandden met een blik als van verterend verlangen – zijn lippen waren vaneen, of hij zou gaan schreien –

Dominee Craig ging weer zitten en vervolgde rustiger: „Mannen, ik was niet van plan om jullie dit te vertellen. Het kwam ineens over me. Maar het is waar, elk woord ervan is waar. Wat méér is, ik er kan er u *dit* bij vertellen: wat Hij voor mij deed, kan Hij voor iedereen doen.” Hier werd zijn stem langzaam en heel nadrukkelijk. „Voor iedereen, wat die ook achter zich mag hebben. O, jongens, geef Hem toch een kans! Hij alleen kan van jullie de mannen maken, die je verlangt te zijn. – Hij alleen kan je genezen van dat, wat je belet, naar huis terug te keeren. Jullie voelt het zelf al te goed: je kunt pas naar huis teruggaan, als je een ander mensch bent geworden – en dat kan alleen Hij van je maken.” Hij boog het hoofd, vouwde de handen en zei: „Laat ons bidden.”

Graeme leunde met het gelaat in de handen. Baptiste en Blaney vielen op hun knieën, Sandy, Lachlan en de anderen stonden op.

Oude Nelson hield de oogen strak op den predikant gevestigd.

Zulk een blik had ik al eens eerder in menschenoogen

gezien. Een jongen was door het ijs van een kruierende rivier gezakt. Hij trachtte zich vast te houden aan de brokken ijs rondom hem. Maar ze kantelden en glipten weg uit zijn greep. Het zwarte water rondom hem golfde woest. Toen kwam zulk een blik in zijn oogen.

Gedurende het gebed kwam er een andere uitdrukking op Nelson's oud, verweerd gelaat. Als van een man, die zijn besluit heeft genomen en weet, dat hij nog één kans heeft.

Na het gebed nodigde Mr Craig de mannen allen op een Kerstmaal, eerste Kerstdag, in Black Rock. Hij wees op het Kerstgeschenk van de gemeente voor de mannen, dat hij op een tafel klaar had laten leggen. Stapels geïllustreerde tijdschriften. Geen beter geschenk voor houthakkers en kampbewoners. Toen nam hij hartelijk afscheid en ging naar buiten.

Het was dus nu ook mijn tijd om te gaan. Ik nam afscheid van Graeme en de mannen en ging naar de slee. Mr Craig en Graeme stonden vertrouwelijk te praten en het scheen, of dominee Craig Graeme troostte en bemoedigde. Ik betreurde het, dat ik juist nu Graeme moest verlaten – de avond had hem zeer aangegrepen.

Sandy hield Dandy al bij de teugel. Dominee Craig zei: „Kom tweede Kerstdag eens rustig bij me, Sandy – dan praten we weer eens –”

„Nou, of ik komen zal!” zei Sandy vergenoegd. „Goede reis, Mr Craig! Goede reis, Mr Commor!”

Daar gleden we de helling af. Dandy was uitgelaten na de lange rust en het Kerstmaal haver. Mr Craig moest de teugels strak houden. Ineens maakte Dandy een zij-sprong en kwam in een hoop losse sneeuw terecht.

Dandy was geschrokken. Uit de zwarte schaduw van het woud trad een man te voorschijn: oude Nelson.

Hij wendde zich rechtstreeks tot den dominee; hij scheen mijn tegenwoordigheid niet eens op te merken. Hij sprak: „Mr Craig, bent u zeker van wat u daarnet gezegd hebt?”

Mr Craig ging recht op zijn doel af. Hij vroeg: „Be-doelt u: kan Jezus Christus u redden van uw zonden en een nieuwen mensch van u maken?”

De oude man knikte. Zijn hongerige oogen lieten niet af van Mr Craig's gelaat.

„Hoor dan Zijn Boodschap: De Zoon des Menschen is gekomen om het verlorene te zoeken –”

„Kan dat een boodschap voor mij óók zijn?” vroeg Nelson weer.

„Zeker, zeker. En Hij zegt nog méér tot u: Die tot Mij komt, zal niet teruggewezen worden. – Ik geloof, dat je bezig bent, tot Hem te gaan – je zult niet teruggewezen worden –”

„U weet niet, wie ik ben – wat ik gedaan heb, Mr Craig. Vijftien jaar geleden liet ik mijn kleinen jongen in de steek, omdat . . .”

„Halt!” riep Mr Craig. „Vertel dat niet aan mij. Zeker niet vanavond, misschien wel nooit. Vertel het aan Hem; die alles weet en nooit een geheim verraadt. Maak het met Hem in orde. Vertrouw het Hem toe. Wees niet bevreesd, uw hart voor Hem uit te storten.”

SEINPOST

Directeur: G. M. TH. GIELISSE

SCHEVENINGEN

TELEFOON 553718 – 553719

GRAND PAVILLON, CAFÉ-RESTAURANT ET TERRASSE

Dagelijks Middag- en Avondconcert

EIGEN VRIJ AUTOPARK Oprit bij het Savoy-Hotel en Gevers Deynootweg

Koffietafel f 1.- Lunch f 1.50 Diner f 2.-

HET RESTAURANT IS HET GEHEELE JAAR GEOPEND

In ons Theater dagelijks Bioscoop-Voorstelling Uitsluitend prima Schlagers!

Over Nelson's gezicht gleed een zenuwachtige trilling. Hij zei heesch: „Als het niet waar is, beteekent het de hel voor me.”

Dominee Craig antwoordde, bijna gestreng: „Als het niet waar is, beteekent het de hel voor ons allen.”

De oude man trachtte zijn zelfbeheersching terug te krijgen, keek naar de sterren, toen weer naar Dominee Craig en zei in één zware zucht-van-verlichting: „Ik zal Hem alles zeggen.” Toen wendde hij zich om in de richting van het kamp.

De dominee legde een hand op zijn arm en zei vriendelijk, vertrouwelijk: „Houd een oogje op Sandy.” De oude man knikte.

Mr Craig nam de teugels weer. Dandy trok aan. Bij de eerstvolgende bocht keek ik om en zag iets, dat me een brok in de keel gaf. In het licht van de sterren zag ik Nelson geknield in de sneeuw liggen. Hij hield de armen uitgespreid naar de Hemel. Nelson bad en goot zijn ziel uit voor het aangezicht des Heeren. Toen onttrok het woud hem aan mijn blik.